

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
R a s t .

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

MISLI O NAPREDNOSTI

*Nihče na svetu ne more
nekaj izolirati le zase in
za svoj krog in reči, da se
tiče le njega in njegovih.
(E. Kocbek, LISTINA, 2.
avgust)*

Odkar pomnimo, si nekateri krogi prilaščajo besedo — naprednost, kot da je le njihova lastnost. Obenem pa jo odrekajo tistim, ki mislijo drugače kot oni. Mislimo, da je tako etiketiranje naprednosti le strukturalizacija. Ločiti moramo med demagoško in resnično naprednostjo. Resnična naprednost je pozitivna moralna vrednota, ne pa npr. pripadnost neki določeni stranki ali društvu. Biti napreden tudi ne pomeni iskati novosti za vsako ceno, še manj pa seveda a priori odklanjati, kar je novega. Pomeni pa: sprejemljivost za novosti, skrb za človeka, za njegovo materialno in duhovno rast, za napredek.

To je zavestna izbira; je zvestoba človečanskim idealom tudi za ceno odpovedi, tudi ko so ti v nasprotju s prevladujočim mišljenjem. Take zvestobe pa je zmogel le, kdor zna gledati resnici v obraz.

Danes je sicer zelo težko določiti, katere ideologije so napredne, katere pa nazadnjaške. Vendar, če se omejimo na krščanstvo, lahko brez dvoma rečemo, da je gotovo napreden, kdor je zvest bistvu vere, Kristusovemu sporočilu. Sicer ne moremo reči, da mu je bila Cerkev v zgodovini vedno zvesta. Vendar smo prepričani, da je lahko kristjan obenem zvest cerkveni hierarhiji, ne da bi se pri tem odpovedal kritičnosti do nekrščanskih pojavov v njej.

Še primer iz zgodovine: komunistični voditelji so se pred sto leti borili za ideale socialne pravičnosti in demokracije, bili so pač napredni. Sedaj pa isti voditelji (ali njihovi nasledniki) na čelu držav vzhodnega bloka v imenu naprednosti pošiljajo v lagerje in umobolnice ljudi, ki se borijo za iste ideale pravice in svobode. Kdo je v tem primeru napreden? Že dolgo je namreč očitno, da se je v deželah realnega socializma komunistična partija prelevila v birokratsko strukturo, ki ovira razvoj držav in ji je edini in najvišji cilj ohranitev in okrepitev lastne oblasti.

Nekaj misli ob zasedbi liceja »F. Petrarca«

Do okupacije liceja »F. Petrarca« je prišlo proti koncu letošnjega marca istočasno z zasedbo mnogih drugih višjih šol v Trstu. V bistvu je šlo za propagandističen maneuver in ne za stvarno potrebo dijakov. Poleg tega ni bilo pred zasedbo nobene poglobljene debate ali vsaj informativnega posveta o t. i. »dvojezičnosti«. Pač pa je ožji krog dijakov sklical splošno zborovanje, o katerem se je že vnaprej govorilo, da bo privedlo do okupacije šole. Zborovanje je bilo zelo razgibano. Že omenjena skupina dijakov pa je skušala po vsej sili voditi debato v eno samo smer. Dijaki so si tako ustvarili zelo izmaličeno podobo zahtev slovenske narodnostne skupnosti v Italiji. Dijaki, ki so okupaciji nasprotovali, sicer niso vsi v celoti odobraval vseh zakonskih osnutkov, ki so jih razne stranke predložile v korist slovenske manjšine, vsi pa so želeli, da bi med tu živečima narodoma bilo vzpostavljeno bratsko vzdušje in da bi problemi slovenske skupnosti našli končno svoje ustrezne rešitve. Ti dijaki so se zato skušali upreti podobnim poizkusom strukturalizacije manjšinskega vprašanja. Žal pa so ti upravičeni ugovori nalleteli pri voditeljih zborovanja na popolnoma gluha ušesa. Še več, prišlo je tudi do izrazov nestrpnosti in grobih žalitev. Prišlo je torej do glasovanja. Dijaki, ki so agitirali za okupacijo, so zbrali glasove tistih, ki so jih gnale podobne egoistične težnje, tistih, ki so izrabili ugodno priložnost za nepričakovane počitnice, tistih, ki

so nasledili demagogiji, in tistih, predvsem najmlajših, ki se jim je zdela okupacija zanimiva novost in lepa pustolovščina. Poleg tega pa je mnogo dijakov, ki so bili drugačnega mnenja, ostalo kar doma. Tako je bil »Petrarca« zaseden s kaj pičlo večino 120 da, 90 ne in 10 vzdržanih glasov. Šlo je torej za akcijo manjšine. To se je očitno izkazalo naslednje jutro, ko je 150 študentov s svojimi profesorji hotelo kljub okupaciji imeti reden pouk, pa jim je 20 dijakov zabranilo vhod v poslopje. Na ulici pa so medtem dijaki, pripadniki desničarske mladinske organizacije, trgali naše protestne plakate in »podučevali« dijake, kako se morajo obnašati. Izkazalo se je, da so zasedbo povzročile desničarske politične sile, ki so hotele tako podkrepiti svojo volilno propagando. Dijaki, ki so nasprotovali okupaciji, so večkrat poudarili svoje nesoglasje v zvezi s tem nezakonitim dejanjem. Tri tedne po okupaciji so organizirali zborovanje s sodelovanjem strokovnjakov, se pravi s predstavniki strank, ki so predlagale svoje zakonske osnutke v korist slovenske manjšine. Na zborovanju, ki je dobro uspelo in ki je vzbudilo precejšnje zanimanje, so sodelovali predstavniki SSK, DC in PCI. Okupacija pa je na žalost dokazala, da fanatizem po eni strani, po drugi pa brezbriznost bolj vplivata na mlade kot vrednote dialoga, pravičnosti in spoštovanja. Mislim, da mora vsakdo izmed nas čutiti moralno obvezo, da širi vrednote miru, bratstva, pravičnosti in spoštovanja. Če bomo zmogli tega, bomo mladini nudili nekaj zelo važnega. Tisti, ki hočejo šolo politično strukturalizirati, tako ne bodo mogli več preko vesti in volje mladih. V današnjem svetu se mladi, ki so indiferentni do problemov družbe, pogosto oprimejo nacionalizmov, ekstremizmov in sovraštva. Po tem, kar sem doživel na lastni šoli, lahko rečem, da gre v resnici za egoizem. Treba je premagati ta egoizem, ki je tako zakoreninjen v človeku, in usmeriti tržaško in sploh vso mladino k idealom bratstva, slege in miru. Začnemo pa lahko kar pri reševanju problema slovenske narodne skupnosti v Italiji.

Vsekakor, če ne gledamo samo na te politične ali zgodovinske dogodke, je tudi v vsakodnevnem življenju veliko očitnih primerov puhle naprednosti. Tako recimo, ko govorimo o feminizmu, moramo ločiti med tem, kar žensko resnično osvobaja in med tem, kar jo vklepa v nove kalupe.

Svoboden, napreden je, kdor se ne pusti zapeljati od konformističnega mišljenja, kdor je prost vezi, modnih muh na vseh področjih, od oblačenja, glasbenega okusa do stereotipnih kulturnih zanimanj. Stremiljenje za zunanjostjo, ugledom, oblastjo, nima ničesar opraviti z resnično in dosledno naprednostjo.

Giovanni Coloni
član dijaškega odbora na liceju
»F. Petrarca«

Nekaj misli o dijaškem gibanju

Ko sem se pred leti vpisala na višjo šolo, sem si od šole dosti pričakovala. V sklopu mojih pričakovanj je dijaško gibanje zasedalo eno izmed prvih mest, žal pa sem bila razočarana. Pobuda za kakršnokoli akcijo, naj bo to zborovanje ali pa celo stavka, je bila prepuščena volji, organizacijskemu smislu in predvsem požrtvovalnosti redkih posameznikov. Na naši šoli, in ne samo na naši, je bilo čutiti neko nepovezanost, neko vrzel torej, ki bi jo dijaško gibanje lahko s lahkoto zapolnilo, če bi se odgovornost za razne pobude razširila na širši in aktivnejši krog ljudi.

Letos, potem ko sem že štiri leta na znanstvenem liceju, se je v dijaškem gibanju končno nekaj premaknilo. Povod za to je bila prostorska stiska na trgovskem zavodu Žiga Zois, kjer so odgovorne oblasti namestile dva razreda za geometre in tako zelo prizadele pouk na zavodu. Težave pa bi se povečale s prihodnjimi leti. Dijaki so organizirali nekaj stavk, ki so dobro uspele, naša protestna akcija pa je dosegla svoj višek, ko smo zasedli paviljon B bivše psihiatrične bolnišnice, kjer je sedaj Državni tehnični zavod za industrijo in obrt. Za zasedbo smo se odločili zato, ker nismo dobili nobenega odgovora od pristojnih oblasti. Bili smo prepričani, da bo problem rešen z namestitvijo šole za geometre v drugem nadstropju paviljona, čeprav je bilo treba prostore primerno urediti in opremiti, še prej pa počistiti. Dijaki smo zato na zasedbi organizirali čistilno akcijo, da

bi pripomogli k čimprejšnji usposobitvi drugega nadstropja.

Upam si trditi, da je naša zasedba zelo dobro uspela in spet vzbudila med dijaki željo po aktivnejšem delovanju, željo po neki skupnosti, po nekem sodelovanju. Letošnje delovanje je bilo sicer še skromno, vsekakor naj povem, da nisem v teh zadnjih letih zasledila na zborovanjih tolikšnega zanimanja kot na letošnjih in niti ne na sejah koordinacijskega odbora. Dijaško gibanje je torej letos doživelo svoj prerod in začelo spet delovati v funkciji združevanja slovenskih dijakov. Organizacija koncerta partizanskega zbora in razstava o drugem tržaškem procesu predstavljata prvi korak v tem smislu.

Neva Obersnel

PESEM

kri
iz mojih oči
razparana pesem

mesto
je prazno in sončno
je prazno in sončno

POKOPALIŠČE

in zdaj kradem
rože
na pokopališču

samo zaradi vonja, mama
samo zaradi vonja

dva psa
se ljubita kar na cesti

Marija Kostnapfel

Ob koncu dijaške poti

O šolskem sistemu bi spregovorila z dveh zornih kotov.

Omenila bi najprej strukturo kot tako, ki je pretirano toga in ne daje dijakom možnosti nadaljnje, bolj specifične izbire v sklopu tradicionalnih petih let. To onemogoča vsakršno zavzeto delovanje tistim, ki so se s časom enotneje opredelili in katerih zanimanja so dobila točnejše obrise. Splošna kultura bo sicer potrebna kot baza za širša spoznavanja pa ne sme nasprotovati človekovim težnjam, ker

se v tem primeru prevesi v neplodno in nepotrebno erudicijo. Ob prisiljenem študiju se v človeku lahko zbudi odpor do izobrazbe nasploh, kar nasprotuje namenu obstoja šole. Zaradi tega se pojavi pereča potreba po usmerjevalnem šolstvu, ki naj bi nastopilo po začetnem bieniju ali trieniju. Seveda ni to vprašanje s tem že vnaprej razrešeno: splošna kultura bi na ta način izgubila primarno vlogo, nastopilo pa bi nedvomno plodnejše in bolj konstruktivno šolsko delo. O zastarelem šolskem programu je bilo že marsikaj napisanega: dejstvo, da je v Italiji v veljavi 45-let star učni načrt, je že samo po sebi dovolj zgovorno. Nakazuje pa enega izmed tolikih vzrokov za neuspeh obstoječe šolske strukture.

Kot manjšina se poleg vsega soočamo z drugačnimi potrebami: mislim, da je povsem nezaslišano, da se pretirano poglobljamo v rimsko in italijansko zgodovino, v petem letniku pa se zaradi časovne stiske omejimo na »drugo svetovno vojno v glavnih obrisih«. Spoznavanje naše bližnje preteklosti v vseh njenih protislovjih nam je torej dano le od dobre volje nekaterih profesorjev in od osebne zavzetosti.

Drugo stališče, ki ga imam do šolske strukture, je povsem osebno, neodvisno od zakonskih osnutkov in od počasne italijanske birokracije. V šolskih klopek se rojeva nezdrava ambicija, ki poudarja zunanji videz v sklopu šolskih ocen, nima pa smisla za življenjski in bistveni namen izobrazbe. In ko človek po petih letih izjavi, da mu ni do ocen, je seveda odpadnik »boljše slovenske zamejske družbe«.

Vesna Bajc

Ponovno o Mladinskem centru na Opčinah

Usoda Marijanišča, oziroma Mladinskega centra na Opčinah je še vedno zavita v molk. Nas mlade to skrbi, saj problem presega lokalni okvir in zadeva vso tržaško mladino. V nekem smislu gre pravzaprav za bodočnost slovenske Cerkve na Tržaškem. Tržaški škof Bellomi je nekoč, kmalu po svojem prihodu v Trst izrazil mnenje, da je mladinska pastoralna tista ključna naloga, kateri naj bi slovenski katoličani v zamejstvu podredili vse ostale načrte. Vsi se seveda s tem strinjajo. Pa se pri reševanju tega problema kljub temu še vedno nismo otresli tistega usodnega svetobolja, ki pogosto polni naše katoliško časopisje in nas vklepa v neki pesimistični občutek brezizhodnosti.

Če pa objektivno presodimo duhovno življenje na Tržaškem, moramo priznati, da je v zadnjih letih prav iz vrst mladih prišla cela vrsta pobud, o katerih se sicer veliko ne piše in ne govori (včasih naletijo celo na ne-

zaupanje), ki pa pričajo o tem, da prav v mladih nenehno tli neka neustavljiva žej po Absolutnem, po Bogu. Mladi od dušnih pastirjev, pa tudi drugih vernih starejših laikov pričakujemo prav to: da prisluhnete skrite-mu klicu po Bogu, pa čeprav se včasih izraža na neobičajen način in se ne ujema vedno in povsod z ustaljenimi oblikami izpovedovanja vere. Sicer pa ni res, da naj bi bila katoliška duhovnost samo ena. Nasprotno, naloga mladega človeka je, da spozna kar največ oblik krščanske duhovnosti (Nadškof Šuštar mladim romarjem v Rim. božič 1980). Jasno je, da si mi mladinskega centra ne predstavljamo samo kot neko novo zgradbo. Prostor nam nikjer ne manjka, še preveč jih je! O mladinskem centru ima smisel govoriti le v zvezi z nekim globalnim načrtom mladinske pastoralne za ves slovenski del tržaške škofije. Ali bomo zmožni končno združiti vse sile za ta velik podvig?

Mladi so podprli Skupnost

Kdor se le malo zanima za javne zadeve, ima v spominu še polno podatkov, imen in števil o nedavnih upravnih volitvah na Tržaškem. Pozna izide različnih nastopajočih strank, nerešene težave v zvezi z bodočimi upravami, volilne poteze in izjave posameznih političnih sil. Zato nima smisla tega tu obnavljati. Zanima pa nas, kako smo se mladi zdržali v tem trenutku političnega življenja na Tržaškem.

Veliko število mladih Slovencev, tudi novih volilcev, je letos podprlo Slovensko skupnost. To nedvoumno izhaja iz volilnih izidov, ki kažejo na napredek SSK v številu glasov in v odstotkih kljub padanju števila prebivalcev in kljub padanju volilne udeležbe in veljavnih glasovnic. Izhaja pa tudi iz razgovorov z mladimi. Seveda so podporniki Slovenske skupnosti med mladimi še manjšina, vendar krepka manjšina. Tu pa se postavlja vprašanje, kako da ta mladinska komponenta ni dovolj prisotna v javnosti in v stranki sami.

Gotovo je na mlade volilce vplivala protislovenska gonja na italijanskih šolah in v tržaški javnosti sploh. Oportunizem večine vsedravnih in krajevnih italijanskih strank, ki so ali jasno nasprotovali slovenskim zahtevam ali ob načelnem priznavanju slovenskih pravic postavljale nesprejemljive pogoje in omejitve ali tajile svoje lastne volilce in strankarske tovariše (primer socialistov!), je pri mladih v številnih primerih rodil najbolj logično posledico: potrditev samostojne poti in lastnega dostojanstva. Ne moremo pa mimo dela SSK, ki se je v zadnjih letih organizacijsko in politično (v raznih izvoljenih in drugih svetih) pomnožilo in odprlo stiku z ljudmi (prazniki, tisk, proslave, sekcije).

Ob veselju nad uspehom SSK ostaja vprašanje, ali je to res začetek ponovne rasti slovenske stranke, ki je v najboljših letih krepko prekosila število 7.000 glasov na Tržaškem. Zaupanje ljudi je treba nagraditi s še večjo zavzetostjo. To pa ne gre brez pristopa novih sil, starejših in izkušenih ter mladih in tudi k novostim nagnjenih. V Slovenski skupnosti je dovolj prostora in dela za mlade, ki pa se moramo na svoje naloge tudi miselno, politično in praktično pripraviti, da prispevamo svoj kvalitetni delež na izredno pomembnem področju samostojnega političnega nastopanja naše manjšine.

RAST — mladinska priloga Mladike (odg. ur. Marij Maver). Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, Maj 1982. To številko je uredila Anka Peterlin.

Obisk Študentskega zbora iz Ljubljane v Trstu

V soboto, 19. in nedeljo, 20. junija je bil med nami v Trstu »Študentski zbor iz Ljubljane«, ki ga vodi odlični in nam že znani pevovodja prof. Jože Trošt. Bil je gost »Tržaškega mešanega zbora«, o katerem smo že v prejšnji številki Rasti napisali nekaj vrstic. Ljubljančani so peli v soboto zvečer pri večerni sveti maši pri Sv. Ivanu in po njej nastopili tudi s samostojnim koncertom. Tako smo v prvem delu lahko poslušali »Drugo latinsko mašo« polifonskega skladatelja Haslerja, v drugem delu pa slovenske Marijine pesmi. Tudi naslednji dan je bil za naše prijatelje iz Ljubljane zelo intenziven. Zjutraj so peli pri maši v Rojanu, nato pa so na tržaškem radiu imeli snemanje.

Za tržaško mladino je bil ta obisk iz Ljubljane odlična priložnost za spoznavanje novih ljudi, s katerimi ima gotovo mnogo skupnega, vendar je potrebno premagovati pregrade, ki jih ustvarja meja. Namesto običajnega poročila smo tkrat zastavili nekaj vprašanj trem članicam Ljubljanskega študentskega zbora. Tako jih bomo lahko bolje spoznali. Na naša vprašanja so odgovarjale: Alenka, Breda in Vida.

Zakaj si se odločila, da se tudi ti pridružiš Študentskemu pevskega zboru?

ALENKA: Glasba me je že od mladih nog vedno privlačevala. Zrasla sem z njo in tako je postala del mene same. Moja tiha želja je bila — peti pri zboru, kjer so pretežno mladi. Tako sem se z veseljem pridružila Študentskemu zboru. Združuje nas tudi isto prepričanje — vera.

Ali se poleg zbora še kako drugače ukvarjaš z glasbo?

BREDA: Poleg netja v zboru se ukvarjam tudi z vodenjem mladinskega in mešanega zbora na Brezjah, pa tudi z igranjem klavirja in orgel.

Kakšne vrste glasbe poslušas najraje?

ALENKA: Moderna glasba me ni nikoli privlačevala; morda zato, ker sem hodila v glasbeno šolo, kjer smo igrali v glavnem klasično glasbo in strogo po učenem načrtu. Najraje poslušam Mozarta, Bacha, Beethovna ter Chopina.

Ali glasba kakorkoli vpliva na tvoje duhovno življenje?

ALENKA: Glasba je zame govornica, ki pove tisto, kar se z besedo ne da več povedati. Ob poslušanju glasbe ali ob petju, igranju, se mi včasih zazdi, da me popelje v nove globine in razsežnosti; ne čutim se več človeško omejena. Ob glasbi doživljam božjo bližino in širino.

Kje dobivaš oporo v svoji duhovni rasti ter spodbudo za življenje po evangeliu?

BREDA: Spodbudo za pristno življenje najdem v življenju samem — v pogovorih s prijatelji, še večkrat pa mogoče v razmišljanju. Vendar pa mi življenje, konkretne situacije — ne nosijo vedno le vzpodbud, ampak me nagibajo h kritičnemu presojanju ljudi, njihovih besed ter obenem tudi njihovih dejanj.

Kateri dogodki, trenutki, srečanja so pripomogli k temu, da se je tvoje življenje globlje dotaknilo krščanstvo?

ALENKA: Predvsem trpljenje, ki ga srečujem na vsakem koraku — v svoji okolici, najbližjih in ki ga sama občutim. Smrt dobrega človeka.

Katera oblika molitve ti je najbližja?

VIDA: Razmišljanje, duhovno branje, včasih zelo doživljam rožni venec, ob glasbi.

Katera so tvoja izvenštudijska zanimanja?

BREDA: Moje glavno izvenštudijsko zanimanje je glasba. Zanima pa me tudi literatura, filozofija, v zvezi s študijem pa čedalje bolj tudi astronomija. Poleg tega pa še tisoč stvari, ki so bolj ali manj v zvezi s človekom, z življenjem...

Kateri ti zdi glavni razloček med življenjem pri vas in v Trstu?

ALENKA: Mi živimo med svojim narodom, vi pa ste razkropljeni med drugim narodom in prav to vas sili, da se bolj zavedate svojega narodnega porekla in se borite za svoj obstoj. Mi v Sloveniji žal velikokrat premalo damo na narodno zavest in je ne razvijemo tako, kot bi jo morali.

Se ti zdijo tvoji kolegi iz Trsta drugačne mentalitete kot ti? Ali z njimi takoj najdeš stik ali ne? Katero bi navedel kot eno njihovo pozitivno lastnost? In negativno?

BREDA: Težko je iz tako kratkega spoznavanja sklepati o mentaliteti ljudi. Prav gotovo na življenje, na mentaliteto vplivajo različne okoliščine, v katerih se ljudje nahajajo. Stika z našimi kolegi ni bilo težko najti — presenečeni smo bili nad družabnostjo in pristrčnim sprejemom ne samo naših gostiteljev, ampak tudi poslušalcev, ki so se nam pridružili v Marijinem domu v soboto zvečer. S prijatelji iz Trsta imamo mnogo skupnega, ne le jezik, narodnost, ampak tudi ljubezen do naše lepe slovenske narodne pesmi, ki nas je spremljala skoro vsak trenutek, ki smo ga preživeli skupaj. Vsaka pesem, ki smo jo zapeli skupaj, je zazvenela še lepše kot bi sicer.

(Pogovarjala se je Tanja Rebula)

Na počitnice!

Počitnice: čas, ko se lahko končno rešimo dolžnosti, hitenja, enolične vsakdanjosti. Čas, ko se vsak lahko zamisli v lastno življenje. Nekateri s tem, da se umirijo v tišini narave. Mnogi pa radi hodijo v nove kraje, med nove ljudi. To širi obzorja. Na vsakogar namreč zelo stimulativno vpliva, ko se lahko v pogovoru uči tujega jezika, ko spozna tujo kulturo. Predvsem pa, ko lahko spozna nove ljudi, se z njimi primerja. S tem se še bolj zave lastne identitete.

Dovolj je, da se odločimo za cilj. Če nimamo drugih prevoznih sredstev, skušamo na najbližji avtocesti z nahrbtnikom na ramah in v zguljenih jeansih, z avtostopom dobiti prevoz. Dobro pa je, da imamo v tujem kraju zanesljivo oporno točko. Slovenci imamo v mnogih glavnih evropskih mestih (v Rimu, Londonu, Parizu itd.) domove, ki so jih s požrtvovalnim delom zgradili naši izseljenci in njihovi duhovniki.

Da bi tokrat spoznali Slovenski dom v Parizu, smo prosili njegovega ravnatelja g. Čretnika, da bi nam odgovoril na nekatera vprašanja.

SLOVENSKI DOM V PARIZU

Kje je Slovenski dom in kako se pride do njega?

Slovenski dom (3 Impasse Hoche, 92320 CHATILLON, tel.: 1-253.64.43) leži v predmestju na južni strani Pariza, dobre 4 km od administrativne meje Pariza. Z metrom se pelje do končne postaje Chatillon-Montrouge, nato pa z avtobusom številke 195 do postaje Marceau, odkoder je preko mosta tri minute do Doma. Seveda je lažje najti, če ima človek pri roki kako karto pariškega predmestja.

Je Dom namenjen Slovincem, ki živijo v Franciji?

Dom je v prvi vrsti in predvsem namenjen potrebam slovenske skupnosti (v Parizu in okolici živi okoli 3000 Slovencev). Saj je tam sedež slovenske župnije in kraj, kjer se odigrava versko, kulturno in narodno delovanje naše skupnosti, kraj, kjer so družabna srečanja, ki so za rojake v tujerodnem svetu še večjega pomena kot drugje. V Domu je tudi sedež »Društva Slovencev v Parizu«, katerega delovanje je bistvenega pomena v življenju naše skupnosti.

Ali mladi radi obiskujejo ta dom?

V Domu imamo veronauk in šolo slovenskega jezika (od 25 do 30 otrok). Letos smo prvič imeli ob semestralskih počitnicah v februarju tedensko kolonijo za otroke (14 otrok), dekleta so spala v Domu, fantje v dvorani. Vsako nedeljo po maši je srečanje rojakov v dvorani, na velika srečanja pridejo družine z otroki. V počitniških mesecih imamo veliko študentov, ki pridejo v Pariz zaradi

študija francoskega jezika, pa tudi skupine do 50 mladih, ki pa morajo s seboj imeti spalne vreče, da lahko spijo v dvorani, ker drugje ni prostora.

Kateri so drugi nameni Doma?

Da je tudi oporna točka za rojake, ki prihajajo v Pariz, da najdejo tudi tukaj kos domačega ognjišča. Za goste imamo 3 sobe po dve postelji. Zaradi majhne zmogljivosti je nujno, da se gostje pravočasno prijavijo, oziroma vprašajo, če je prostor (vsaj mesec dni prej; za poletne mesece: dva ali tri mesece prej), ker pridejo

POZOR!

Vsi smo se kdaj spraševali in se še sprašujemo o določenih življenjskih vprašanjih, ki so odločilne važnosti v življenju vsakogar.

G. Lojze Zupančič ima dolgoletno izkušnjo v delu z mladino. Kot duhovnik, ki se zanima tudi za psihološka vprašanja (gotovo ste poslušali njegove zanimive radijske oddaje), bo od prihodnje številke dalje v svoji rubriki obravnaval bistvena vprašanja, ki zanimajo mlade.

tudi gostje, ki se res niso mogli prej prijaviti. Za mlade s spalnimi vrečami se lažje dobi prostor v dvorani, kadar seveda ni zasedena za našo skupnost. Julija 1982 je že vse zasedeno tako v hiši kakor v dvorani, bilo bi še kako mesto v avgustu in septembru. Kot rečeno: nujno je, da se gostje prijavijo pravočasno.

Ali je v Franciji kaj mladih, ki znajo slovensko?

Jih je, še razmeroma dosti, čeprav v tujerodnem svetu (okolica, šola, te-

levizija) to ni lahko. Največ zavisi od družin, če se potrudijo, da svojim otrokom doma posredujejo domači, slovenski jezik in če so v živi zvezi z našo skupnostjo, ki poskuša z nedeljsko mašo, z veroukom v slovenščini, s šolo v slovenščini, s kulturnimi in družabnimi prireditvami ohraniti življenjsko vez s slovensko stvarnostjo.

Kako bi lahko mlad Tržačan spoznal svoje »francoske« sovrstnike?

Kdor bi želel navezati stike, naj bi pisal na Dom in bomo posredovali interesentom. Kadar je kdo na obisku tukaj, naj se vključi v takratno življenje skupnosti in sodeluje ter tako naveže stike.

Kaj pa finančne težave?

Pravzaprav je pravi »čudež«, da smo zmogli nakup. Brez očitne božje pomoči ne bi bili zmogli, ne bi bili pa zmogli tudi brez velikodušne pomoči tukajšnjih rojakov, rojakov v Franciji, rojakov v Evropi (tudi iz Trsta in Gorice) in Ameriki, pa tudi ne brez izdatne pomoči mednarodne organizacije Aide à l'Eglise en Détresse = Pomoč Cerkvi v stiski.

Problemi, ki se nam sedaj postavljajo vsak dan: da vrnemo posojilo, ki smo ga morali za nakup najeti, — da dobimo denar za tekoče stroške, ki niso majhni, in da poskušamo Dom primerno opremiti (ker še mnoge stvari manjkajo).

Nekateri velikodušno pomagajo, drugi od časa do časa, zopet drugi pa stojijo ob strani ... Kot povsod.

Življenje ni lahko, toda dokler je človek pokonci in se bori, gleda v bodočnost in ima upanje, se z voljo in z božjo pomočjo vedno najde rešitev. Sicer pa živimo v Parizu, ki ima v svojem grbu ladjo in napis: »Fluctuat nec mergitur«, kar bi po naše rekli: valovi jo premetavajo, a je ne potopijo. Geslo pariškega mesta velja tudi za naš dom, ki si je vzel za specifično geslo verz goriškega slavčka:

»DOM SKUPNO BO OGNJIŠČE
NAM IN SKUPNO DELOVIŠČE.«

Vročica svetovnega prvenstva

Nedvomno je nogomet najbolj priljubljena športna panoga na svetu. Če so med zimo vsi navijači napeti in živčni zaradi državnih prvenstev, se vsaka štiri leta, v poletnih mesecih pojavi »vročica« svetovnega prvenstva.

Mednarodna nogometna zveza združuje sedaj približno 140 državnih nogometnih organizacij. Že ta podatek seveda kaže, kako je nogomet priljubljena zabava in psihološka sprostitelj za milijone in milijone ljudi po vsem svetu, ki lahko s pomočjo satelitov, televizijskih in radijskih sprejemnikov sledijo tekmam v Španiji.

Nogomet ni samo igra. Tudi na

nogometnem prvenstvu je danes nogomet velikokrat velik gospodarski podvig. Pomislimo samo na prodajne cene igralcev, na nogometne stave, na reklame in na vse druge finančne interese, ki se sučejo okoli nogometnih igrišč.

Kljub vsemu pa nogometu sledimo mnogi, še posebej v teh dneh, ko v Španiji igrajo državne reprezentance z vseh petih celin. Navdušeno sledimo igri, se segrevamo, ko je žoga pred ali že v mreži in se jezimo na sodnike, ki so včasih res nepravilni, še posebej, ko igra državna reprezentanca države gostiteljice.

Tamara in Jure